

РЕШЕНИЕ

№ 20059

гр. София, 15.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 18.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **11725** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 203 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс .

Делото е образувано по искова молба от А. Б. Ч., от [населено място], [улица], [жилищен адрес] с която са предявени обективно съединени иски срещу Държавен фонд „Земеделие“ с правно основание чл. 61, ал. 2 и ал. 3 във вр. с чл. 106, ал.1, т. 2 от ЗДСл и чл. 7, пр. 1 и 2 от Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 04. 11. 2003 г. относно някои аспекти на организацията на работното време, чл. 86, ал.1 от ЗЗД.

Предявеният иск с правно основание чл. 61, ал. 2 и ал. 3 във вр. с чл. 106, ал.1, т. 2 от ЗДСл и чл. 7, пр. 1 и 2 от Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 04. 11. 2003 г. относно някои аспекти на организацията на работното време е за заплащане на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за времето от 29. 07. 2019 г. до 09. 02. 2021 г. в размер на 2560. 35 лева за 39 работни дни /след изменение на иска/. Предявеният иск с правно основание чл.86, ал.1 от ЗЗД е за сума в размер на 798.44 лева /след изменение на иска/, представляваща мораторна лихва върху главницата, за периода от 25. 01. 2021г. до 07. 12. 2023 г. Претеднира се и законната лихва върху главницата от предявяване на иска на 07. 12. 2023 г. до окончателното плащане.

В исковата молба се твърди, че със Заповед № 1627/29. 07. 2019 г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ е прекратено служебното правоотношение

на А. Б. Ч. от длъжността „старши експерт“ в отдел „Оторизация на плащанията по частни проекти“, дирекция „Оторизация на плащанията по прилагане на мерки за развитие на селските райони“, на основание чл. 106, ал.1, т. 3 от ЗДСл и чл. 108 от ЗДСл, поради съкращаване на щата. Заповедта е отменена като незаконосъобразна с Решение № 462/23. 01. 2020 г., постановено по адм. дело № 9361/2019 г. на АССГ, потвърдено с Решение №915/25. 01. 20221 г. по адм. дело № 7570/2020 г. на ВАС.

На 05. 02. 2021 г., в срока по чл. 122, ал.1 от ЗДСл, ищцата се явила в Държавен фонд „Земеделие“, за да заеме длъжността, която изпълнявала преди уволнението. Когато отишла да провери защо не я допускат до работа ѝ било връчено ксерокопие на Заповед № 35/09. 02. 2021 г. за прекратяване на служебното ѝ правоотношение. За времето от 29. 07. 2019 г. до 09. 02. 2021 г. ищцата не е работила по служебно или трудово правоотношение. За периода от датата на незаконното уволнение на 29. 07. 2019 г. до датата на последващото уволнение на 09. 02. 2021 г. счита, че се дължи обезщетение за неизползвания палтен годишен отпуск, за 2019 г. – 11 дни, за 2020 г. – 26 дни и за 2021 г. – 2 дни, общо 39 дни.

Основната заплата за длъжността на ищцата преди уволнението е 1313 лева, а полагаемият се платен годишен отпуск за длъжността „старши експерт“ е 26 работни дни.

Позовава се на решение на СЕС по съединени дела № С762/2018 г. и С – 37/2019 г.

В хода на съдебното производство доводите се поддържат от адв. И. Ч., упълномощена по чл. 38, ал.1, т.3, пр. 1 от Закона за адвокатурата. Направено е искане за присъждане на разноски по списък. Представени са писмени бележки.

Ответникът – Държавен фонд „Земеделие“, чрез юрисконсулт М., оспорва предявените искиове както по основание, така и по размер. Прави възражение за погасяване по давност на вземането за неизползван платен годишен отпуск за 2019 г. и за 2020 г. Относно отпуска за 2021 г. посочва, че същият е предоставен за ползване на ищцата, която впоследствие е възстановена на работа и към настоящия момент е служител на Държавен фонд „Земеделие“. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София - град, като обсъди доказателствата по делото, и взе предвид доводите и възраженията на страните, от фактическа и правна страна приема за установено следното:

Със Заповед № 1627/29. 07. 2019 г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ е прекратено служебното правоотношение на А. Б. Ч. от длъжността „старши експерт“ в отдел „Оторизация на плащанията по частни проекти“, дирекция „Оторизация на плащанията по прилагане на мерки за развитие на селските райони“, на основание чл. 106, ал.1, т. 3 от ЗДСл и чл. 108 от ЗДСл, поради съкращаване на щата.

Заповедта е отменена като незаконосъобразна с Решение № 462/23.01.2020г., постановено по адм. дело № 9361/2019 г. на АССГ, влязло в сила на 25. 01. 2021 г., потвърдено с Решение № 915/25. 01. 2021 г. по адм. дело № 7570/2020 г. на ВАС.

На 05. 02. 2021 г. А. Б. Ч. се явила в Държавен фонд „Земеделие“ да заеме длъжността, която изпълнявала преди незаконното уволнение.

Със Заповед № 35/09. 02. 2021 г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ е прекратено служебното правоотношение с ищцата, считано от 09. 02. 2021 г.

За периода от 29. 07. 2019 г. до 09. 02. 2021 г. А. Б. Ч. не е работил по трудово или

служебно правоотношение.

Размерът на основната заплата на ищцата към датата на прекратяване на служебното ѝ правоотношение със заповедта от 29. 07. 2019 г. е 1313 лева.

Страните са представили извлечения от системата У. „Х.“ на ДФ „Земеделие“ за размера на платения годишен отпуск, отразен в системата към определени дати. Съдът не кредитира извлеченията като доказателства по делото, доколкото не са данни от системата в цялост и не може да се гарантира тяхната достоверност, защото системата е изцяло поддържана и в контрол на една от страните по делото, която има възможност да вписва и заличава данни в нея.

По делото съдът кредитира заключението на приетата СИО експертиза с вещо лице М. Р. Н. – Г.. Заключение на вещото лице е обосновано, компетентно, основано на доказателствата по делото. Вещото лице дава заключение, че ищцата е възстановена на работа на 01. 03. 2023 г., съгласно Заповед № 101/01. 03. 2023 г. За периода от 29. 07. 2019 г. до 09. 02. 2021г. неизползваният от нея платен годишен отпуск е 11 дни за 2019 г., 26 дни за 2020 г. и 2 дни за 2021 г. Действително, в определен момент в системата е вписан отпуск за 2021 г. в размер на 20 работни, но този отпуск не е ползван.

Основната заплата на ищцата преди уволнението е 1313 лева. Обезщетението за неизползван платен годишен отпуск за 2019 г. е 722.15 лева, лихва от 25. 01. 2021г. до 07. 12. 2023 г. в размер на 225. 20 лева, за 2020 г. – 1706.90 лева и лихва в размер на 532.29 лева и за 2021 г. – 131. 30 лева и лихва в размер на 40. 95 лева.

Общо обезщетението за неизползван платен годишен отпуск е 2560. 35 лева за 39 дни, мораторната лихва общо е 798.44 лева за периода от 25. 01. 2021 г. до 07. 12. 2023 г.

Съдът счита, че отпускът за 2021 г. няма доказателства да е бил отразен в системата към 18. 12. 2023 г., както е посочено в молбата на ищцата от 29. 12. 2023г., съответно не е имало възможност да бъде използван след възстановяване на ищцата на работа на 01. 03. 2023г. Дори да се приеме, че е бил отразен в системата, съдът счита, че за периода на прекратяване на служебното правоотношение за неизползвания отпуск се дължи обезщетение.

От правна страна искове са допустими, а разгледани по същество са основателни.

Съгласно чл. 61, ал.1 от ЗДСл, при прекратяване на служебното правоотношение, неизползваният платен годишен отпуск се компенсира с парично обезщетение. По силата на чл. 61, ал. 3 от ЗДСл, размерът на паричното обезщетение по ал. 2 се определя съобразно размера на основната заплата, определена на държавния служител, към датата на прекратяване на служебното правоотношение.

Ищцата се позовава на Решение на СЕС (първи състав), от 25.06.2020 г. по съединени дела С-762/18 и С-37/19, относно правото на платен годишен отпуск за периода на незаконно уволнение, според диспозитива на което, не се допуска национална съдебна практика, по силата на която, работник, който е уволнен незаконно, а по-късно е възстановен на работа в съответствие с националното право вследствие на отмяната на уволнението му със съдебно решение, да няма право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за периода от датата на уволнението до датата на възстановяването му на работа.

Решението на СЕС е постановено в производство по чл.267 от Договора за функционирането на ЕС, и поради това задължително за държавите членки и настоящия съд по въпросите, по които е дадено тълкуване.

От приетите по делото копия на служебна и на трудова книжка на ищцата се

установява, че през исковия период няма вписване за заемана от нея длъжност по служебно или трудово правоотношение.

Съгласно заключението на вещото лице, прието без оспорване от страните на фактическите констатации, за периода от 29. 07. 2019 г. до 09. 02. 2021 г. размерът на обезщетението за неизползван платен годишен отпуск е 2560. 35 лева главница за 39 дни и мораторна лихва общо 798.44 лева за периода от 25.01. 2021г. до 07. 12. 2023 г.

Следователно, съобразно изчислението на вещото лице, исковата претенция, основана на размера на възнаграждението за 39 дни от 2560. 35 лева следва да бъде уважена, на основание даденото тълкувание с решението на СЕС. Несъобразяването на настоящия състав на съда с така даденото тълкуване на правото на ЕС, ще съставлява неизпълнение на задължението по чл.4, параграф 3 от ДЕС и незачитане на правата на ищеца, произтичащи от правото на ЕС, както и неспазването на принципа на примата на това право пред правото на държавите-членки.

Не е основателно възражението за погасяване по давност на вземанията за обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2019 г. и 2020 г. Началният момент на давността е датата, на която е влязло в сила съдебното решение, с което е отменена незаконосъобразната заповед за уволнение, конкретно в случая 25.01.2021 г. Искът е предявен на 07. 12. 2023 г. и давността за обезщетение не е изтекла.

По искането за присъждане на лихви – същото е основателно по изложените мотиви за приетото с т.4 от Тълкувателно решение 3/22.04.2005г. по тълк.гр.дело №3/2004г. на ОСГК на ВКС, считано от датата на влизане в сила на съдебното решение за отмяната на незаконосъобразната заповед – 25.01.2021г., в размера по заключението на вещото лице от 798.44 лева.

При този изход на правния спор е основателна претенцията за разноси по списък в размер на 200 лева, платено възнаграждение на вещото лице и 636 лева адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал.1, т. 3 от Закона за адвокатурата. Не е основателно възражението за прекомерност, адвокатското възнаграждение е в минимален размер.

На основание изложеното и чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Държавен фонд „Земеделие“, със седалище в [населено място], да заплати на А. Б. Ч., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], [жилищен адрес] сумата от 2560. 35 лева (две хиляди петстотин и шестдесет лева и 35 стотинки), представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 39 дни за периода от 29. 07. 2019 г. до 09. 02. 2021 г., ведно с мораторна лихва в размер на 798.44 лева за периода от 25. 01. 2021 г. до 07. 12. 2023 г. и законната лихва върху главницата от 07. 12. 2023 г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА Държавен фонд „Земеделие“, със седалище в [населено място], да заплати на А. Б. Ч., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], [жилищен адрес] сумата от 836 (осемстотин тридесет и шест) лева, представляваща разноси за съдебното производство.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: